

*Dacosan, bátran szárnyal fel oda,
Hová nem ér fel oláh kancsuka,
S meg nem tört hittel éneklük a dalt,
Hogy: Isten áldd meg, áldd meg a magyart...*

*Ti boldog, nótás magyar gyerekek,
Kiknek megvan hazátok, fészketek,
Kik nem tudjátok és nem érzitek,
Mit szenvednek a székely gyerekek,*

*És szabad magyar dalt énekelni,
Kik tudtok még magyarul beszélni,
Titeket most sajtó szívvvel kérlek:
A két kis székelyt — sohse feledjétek!*

*Este, ha kezetek összezárva,
Szőjétek be őket az imába,
A hős kis Jancsít, meg a Pistát
S a tépett, árva, bús magyar hazát...*

*Fohászkodjatok esengve, kérve,
Hogy ne sujtson Isten már e népre...
Mert ha széthull s egymást űzi, marja:
Nem lesz a földnek többé — magyarja!*

*Szilágyi Béla
székely főhadnagy.*

Tavaszcvarás

Hol késel, kikelet
Tündérszép leánya?
E didergő világ
Mosolyod úgy várja!

Hisz maholnap itt lesz
A sok füstű fecske,
S hófödte házakon
Nem talál eresze.

Megjő a csüröknek
Hűséges lakója,
A befagyott tóba'
Mit talál a gólya?

Hosszu volt ám a tél,
Sok árva didergett...
Mennyi — kenyér nélkül,
Hideg tüzhely mellett!

Mind azt sóhajtgatta,
Mind azt imádkozta:
— Jégvirágos ablak...
Óh, már csak ne volna!

Hát az erdők, mezők
Sok-sok szenvedője!
Ki tudja hánynak lett
Örök temetője!

Jöjj el már, szép tavasz
Tündérszép leánya!
Napsugár kendődet
Terítsd a világra.

Pósa Lajosné.